AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

ÅRG.9 1987 NR.2

I DETTE NUMMERET KAN DU LESE OM SKIPSREDEREN SOM TRUET MED Å STREIKE, OM EN UTMARKSFULLMEKTIGS ARBEIDSDAG, OM VÅR-OPPLEVELSER, MER OM GÅRDER OG FOLK, OG DESSUTEN EN KJEMPE-ARTIKKEL OM ET AV VERDENS LENGSTE HUNDELØP; FINNMARKSLØPET!

+ MYE ANNET GODT SOMMERSTOFF!

Smånytt fra bygda

DEMENTI

På Jørgen si vandring fra gård til gård fikk han ei søster for mye til Hans Skoglund. Inga som dro til Stavanger, var ikke søster av Hans, derimot hans svigerinne.

DUGNAD

Også i år var det dugnad på grendehuset før 17. mai. Vi møttes for å ta et tak, og det gjorde vi! Kåre møtte opp med lastebil, og den ble fylt med søppel og rask. Leskjulet på nersia av skola ble halvert, pga. forfall gjennom mange år. Ellers ble skola vasket innvendig, og kjelleren ryddet. Oppmøtet var bra, men enda hadde det vært plass til flere!

BESØK

Vidkun Ravn har vært å observere i bygda i anledning treff for 50-års konfirmantene.

BLOMSTERSALG

Også i år hadde sanitetsforeninga ordna med plantesalg i bygda. Pinseaftens formiddag hadde Håkvik Gartneri stand utenfor kirkegården slik at de som ønsket å plante der, fikk muligheten. Etterpå var det salgsbord utenfor grendehuset.

FUGLESKREMSEL

Det ryktes at en skoleklasse på sykkeltur gjennom bygda stoppet for å beundre fugleskremselet i Albert Olsens åker. Stor var deres forbauselse da fugleskremselet viftet med armene. Det viste seg at det var Albert sjøl som sto i åkeren.

GRENDEHUSET

Idet Austavinden går i trykken, har vi fått melding om at kulturnemda i sitt møte 17. juni har bevilget til drift av grendehset, kr 12 000,-.

FEST

I forbindelse med slektstreffet som etterkommerne av Amalie og Edvard Ravn arrangerer 11. og 12. juli, blir det fest på grendehuset lørdag 11. juli kl. 20.30. Alle i bygda er hjertelig velkommen!

RØYKALAKS?

Laksefisket er i full gang, og Austavinden har observert i alle fall 4-5 laksenøter.

KONFIRMASJON

Austavinden gratulerer:
Ann-Berit Karlsen
Ørjan Håheim
Terje Røssås
som alle har feiret konfirmasjon i mai.

GRATULERER

Statslos Edmund Ravn har rundet 50 år den 15. juni. Austavinden gratulerer!

BRYLLUP

Bryllupsklokkene ringer for Britt Unni Nilsen og Karl Gunnar Bjerkelund lørdag 1. august. Adresse for dagen: Håkvik Idrettsheim.

FARGESKIFTE

Vi har registrert at huset til Mariann og Terje Paulsen(Eriksenhuset) har skiftet kulør. Pent!

V I T A R S V Æ R T G J E R N E I M O T S T O F F T I L H Ø S T N U M M E R E T !

VÅRSTEMNING

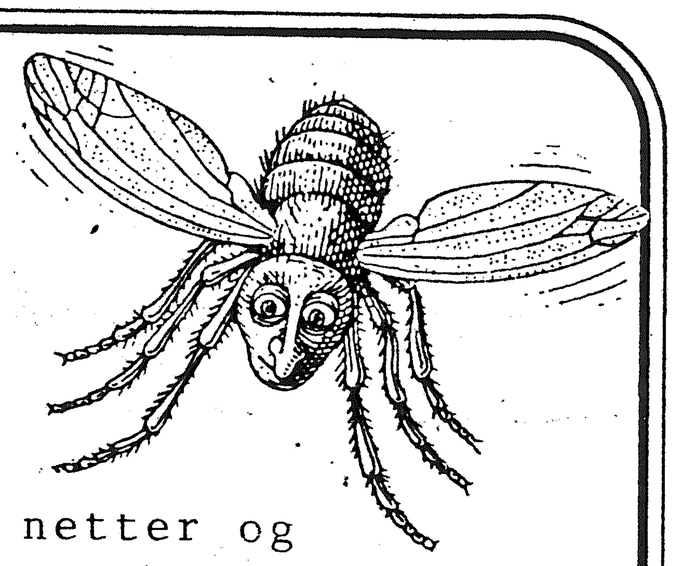

Det er ei fin tid vi er kommet inn i,med lyse netter og grønne skoger.Orrhanen buldrer og leker på sitt vis,så det våkner man av på morran,og sovner til på kvelden.For to år siden dreiv han og spillte i November,så da var han litt ute av kurs.

Vinterføret er det heldigvis slutt på,så hestan får sommersko, og is som fryser fast i skoene i store klumper er en saga blott.Det merkes godt på hestan også,at de foretrekker denne årstida.De våkner til og blir litt mer skvetne og våre for bevegelser i skogen.Flakser det opp en fugl i nærheta,så flakser de og litt.Fosso stod og kava med forbeina oppetter ei bjørk som stod for nær, da han skulle hive seg rundt og bort fra en orre som letta noen meter framfor beinan hans.Han roa seg snart ned,da han fikk øye på fuglen.Det hadde nok endel å si at vi var inne i et nyhugget område,så det ble stor forandring i landskapet,og det gjorde sitt til at han var nokså bratt i nakken.Han måtte få med seg så mye som mulig av de nye omgivelsan,og bli kjent med dem.

Hester er ganske nærsynte,så hvis det er en forandring,noe som er oppstablet eller satt fra seg siden forrige gang vi passerte,kan det resultere i en bråstopp hvis vi har fart. Da er det om å gjøre å stoppe samtidig som hesten,og ikke fortsette videre på egen hånd.Det kan jo skje,og derfor får ingen lov å ri uten hjelm hos oss.Jeg har sett nok av episoder hvor hjelmen har tatt av for verste trøkken,og spart rytteren for en hjernerystelse.

En ettermiddag vi hadde vært ute i vel to timer,var han varm og svett da vi kom hjem.Gunnar var i potetåkeren som var nyharva,og med fin tørr sandjord.Jeg red opp i åkeren for å slå av en prat,og var nesten ikke stoppa før hesten seig ned på kne,og skulle over på sida for å rulle seg.Det er jo i og for seg helt naturlig for en hest og tørke seg på den måten,men helst ikke med sal og rytter på ryggen.Jeg var snar å komme meg av,og han kom seg på beina i full fart,litt skamfull over åglemme seg så bort.

Vi har fått en ivrig stallkar på to og et havt år,og hans omkvede når hestan skal ut,er MI RI,så da må han få seg en ridetur.Han har ridd på en sau også,etter at den var nyklippet og fin. Været var fint,så vi stod ute med den jobben. Sauen gikk så fint med Marius på ryggen da Gunnar skulle leie den inn,og jeg holdt tak i jakka hans.Plutselig var det som den fikk en rakett i baken,og for avgårde med Gunnar på slep. Marius hang igjen hos meg, og jubla over hvor rask faren var.
Han er veldig opptatt av "pippipan", som gjør så mye rart. Linerla gikk og plukket materialer til reir, og han lurte på hvorfor pippa hadde namnam i munnen. Jeg prøvde å forklare at ho skulle bygge hus, og så skulle ho lage egg. "Jaaa", kom det så inderlig fra han, "og kakao". Han hadde sjøl spist egg og drukket kakao til frokost, og tok som en selvfølge at fuglen fikk kakao også.

BARNEGRUPPA

Vi ble oppringt av lederen for barnegruppa, og fikk beskjed om å møte opp med Kirkesteinen for avslutning av dette halvåret. Da vi kom ned var det laga til bålplass, klart til grilling av pølser. Ungene kosa seg med kjeks, kaker og juice, og veldig gode svarte pølser. Det gikk ned på høykant, og en kaffetermos eller to hørte også med.
Takk til barnegruppa for en koselig ettermiddag.

LÅVEBRUA

Vi får låvebrua ferdig og klar til å kjøre på til høyet skal i hus. Det blir ei bru med flere funksjoner, for vi skal ha "potetkjelleren" inni brua. Den nederste delen blir støpt med dekke og golv, så det blir et ganske stort rom inni. Så skal det isoleres, paneles og legges inn strøm.
Da før vi et bra potet- og grønnsaklager, for det har det vært dårlig med, selv bodene blir for varme til å oppbevare denslags i.
Jeg håper værgudene står oss bi i sommer også, og vil ønske store og små en riktig god sommer !

Om skipsrederen

som truet med å streike

Hvor mange småbygder kan skilte med å ha fostret en skipsreder? Menden 29.september 1894 ble Kristian Ravn født på Vollen. Han var sønn til Anne og Hans Ravn og sønnesønn til gamle Hans Ravn i Mellastua, en høvdingeskikkelse på 1800-tallet.Kristian Ravn var onkelen til Henning og bror til Svein Ravns bestefar.

Kristian vokste opp i midten i en søskenflokk på 7. Han gikk på skolen på Gjerdhaugen og fikk et fint vitnemål av lærer Peder Leiros. Jamaldringer var Karinesbror Edvard, Karl Ravn, Angel Kvamme, Hilmar Gjerdhaug og Alfred Amundsen i Røsåsen.
På låven på Vollen lå Snekkarloftet, og Kristian likte å drive med snekkerarbeid og ble flink med det.
Å skaffe seg penger i lomma for en gutt på den tida var et utrolig slit. Da måtte en først få fisk og så ro til byen og selge den. En kunne tjene en krone eller to, men like gjerne blei det bomtur fordi ingen kjøpte.

Det er lett å forstå at en mann som Kristian Ravn ikke kunne slå seg til tåls med slike vilkår. Etter konfirmasjonen dro han til Narvik i snekkerlære. Men han tilhørte en sjømannsfamilie, og den voksende noske handels- og kystflåte trengte dyktige folk. 17-18 år gammelmønstret han ut, og sjøfart og skip ble livet hans. Det ble både innen- og utenriksfart. Han seilte ute under 1. verdenskrig. Styrmannsskole 1923 i Tromsø, skipsførerskole 1925.

Ikke lenge etter giftet han seg med Gerda, som var fra Tromsø.Han var da kaptein i Ofoten Dampskipselskap, og det fortelles at de først nektet ham permisjon til å holde bryllup. Ravn lo seinere mye av styreformannen i Ofotens. Han skulle holde tale for brudeparet, men talen sporet av og ble til en lovprisning av selskapet. Etter vielsen i Narvik rodde de utover hit og holdt bryllupsfest på Vollen.

I 1929 ble han havnelos i Narvik, og den stillinga beholdt han til krigen.Han ble trukket inn i styret i A/S Ferjedrift som drev Ankenesferja og seinere Skjom-ferja. Dermed hadde han et bein innenfor i Narviks forretningsverden. I 1935/36 bygde han hytta si utafor Storelva. Den ble et nyttig tilfluktsted, for mens kampene om Narvik raste, ble huset hans bombeskadd. Solveig Roman, hans eneste barn, forteller at høsten 1940 gikk hun på "Gammelskolen",der Torstein Olsen må bor.

Ikke lenge før krigen kom,blei Ravn oppfordret til å opprette og drive fergesamband over Sørfolla og Tysfjord. Slik startet Kristian Ravns Rederi med båtene Røstein og Jonas. Er det tilfeldig at hesten på Vollen også hette Jonas? I 1942 fikk han Efjorden, i1949 Skjomen, 1959 sambandet Lødingen - Bognes. På Skjomen hadde han først "Dagmar", men i 1954 var"Virak" på plass, og den mestret trafikken helt til bruåret 1972. Flaggskipet i flåten var vel Hinnøy, Lødingsferja.

Staten måtte yte tilskudd til driften da som nå, og engang han kom til Grindjord i ny bil, sa en av mannskapet: "Se, der har han Ravn kjøpt seg bil for underskuddet!"

Sannheten var at Ravn hadde mange ergrelser på grunn av de høye herrer i Oslo og Bodø. De tenkte for smått og nektet å godkjenne kjøp av nye og tids-messige båter. De var knipne, det skulle liksom ikke koste noe å holde veisambandet åpent gjennom fylket. Ravn fikk kritikken over seg når folk var sinte over ferjekøene. I1949 var økonomien blitt fullstendig uholdbar, og Kristian Ravn måtte slå i bordet. Han ville ikke gå på byen og låne penger, skrev han, for at riksveien skulle kunne brukes, og hvis han ikke fikk det slik og slik innen en måned,så skulle ikke ei ferje finnes mellom Bodø og Narvik. Vegvesenet kapitulerte.

I 1961 trakk han seg nesten helt ut av ferjedriften, og gikk sammen med nære venner inn i annen rederivirksomhet. "Virna,"Olanda", "Jøravn" og flere seilte for ham i utenriksfart. Ravn var styremedlem eller styreformann i flere andre virksomheter og gjorde en positiv innsats. Husker jeg ikke feil var han den første i Narvik med over en million i formue i ligningsboka.

En kveld i 1975 oppdaget Per Olaf Roman at Ravn ikke hadde firt flagget på hytta i rett tid som han ellers var så nøye med.
Det viste seg at han var falt om, rammet av hjerneslag.
I begynnelsen av oktober samme år døde han, 81 år gammel.

Hvordan var han så, mennesket Kristian Ravn?
De som kjente ham godt, forteller at han var og blei en sjømann i ordets beste forstand. Han var enkel og folkelig, vennlig og stø og ikke lunefull. Han var målbevisst,handlekraftig, utholdende og viljesterk - ja,sta om nødvendig. Han kunne være hard i personalsaker, men lederstilen var slik i hans tid. Men for slektninger og venner var han en fast støtte. Han var flink til åsnakke, både i forretning og i godt lag, med et stort lager av gode historier.

Han blei aldri så"stor" at han glemte hvor han kom fra. Det ser vi av navna på båtene hans. Mange her fra bygda var det som han skaffet arbeid og inntekt. Helt til det siste var det hans kjæreste hobby å drive fiske med småbåt fra hytta.

Jeg spurte Solveig Roman om faren var en beskjeden mann på bunnen. Nei, svarte hun, beskjeden var han ikke.

SJ

Tildeling av kulturmidler

til ungdoms- og fritidsaktiviteter.

Som grunnstøtte til drift av laget har Grendelaget i år fått		kr 2 500,-
Som støtte til særskilt tiltak/ prosjekt, jamfør søknad		kr 2 000,-
Disse pengene er fordelt		
på Austavinden	kr 1 000,-	
og Barnegruppa	kr 1 000,-	
Det er videre tildelt som er øremerket lekeplassen.		kr 4 000,-

Arna.

Vi hilser på....

Navn : Arild Bondestad
Yrke : Utmarksfullmektig
Alder : 28 år
Fødested: Vinstra
Arbgiver: Statens Skoger

Det er en varm og solrik ettermiddag, Austavindens utsendte har annkommet Indregard, for å slå av en prat med den ene av de to leieboerne på gården. Gårdeieran sjøl har jo, som kjent, flyttet til mer urbane strøk i kakseskogen i Håkvik.

Mottakelsen er meget bra, gjestfrihet er sikkert ikke noe som man bare finner blandt nordlendinger. Varme pølser fra grillen, lomper og det som ellers hører med.

Men så er da ankomsten meldt på forhånd.

Etter å ha forsynt seg av traktementet, og forsikret den mest feminine delen av husstanden at hun ikke er til sjenanse, kunne intervjuet starte.

Hvordan fyller en utmarksfullmektig arbeidsdagen?

Etter å ha trekt pusten dypt inn, forteller herr Bondestad svært villig om de tre hovedoppgavene: Vilt og fiskeforvaltning, samt tilrettelegging av friluftsliv. Når det gjelder vilt og fiskeforvaltning, skjer dette i samarbeid med de lokale lag av Jeger og Fiskeforeninger. Bondestad innrømmer at bortsett fra registreringer, er det lite praktiske oppgaver med viltforvaltningen. På fiskesida derimot skjer det mye, og nevner kultiveringstiltak, prøvefiske, utfiske med ruser i vann som er overbefolket av røye. Oppsyn med elgjakta på statens grunn og ansvaret for all skogsdrift i statens skoger er andre viktige oppgaver for utmarksfullmektigen. Det er særlig i Sjomen statsskog at det er aktivitet, og de som ønsker å hogge seg brensel, kan ta kontakt men Bondestad. Han har sitt kontor i Havnens Hus.

I tillegg til de mange oppgaver for Statens skoger,kommer oppgaver fra Miljøvernavdelinga hos fylkesmannen. Det kan være registrering av store rovdyr, jakt og fiskeoppsyn og oppsyn med motorferdsel i utmark, da på statens grunn.

Men sier Arild Bondestad, i det vi skal gå over til neste spørsmål: "Dette er de praktiske oppgaver, i tillegg kommer alt papirarbeidet. Planlegging, tilrettelegging og administrasjon, f.eks. sekretærfunksjon for samarbeidsutvalget for Ofoten og Sør-Troms skogforvaltning. Dette tar 50 % av arbeidstida. Med i samarbeidsutvalget er Jeger og Fiskeforeningene, reindriftsnæringa og kommunene. Her faller det naturlig å spørre om arbeidstida: Vanlig kontortid + 12-18 helger i året (med lønn), men legger han til, i praksis gir det mange flere helger. Når vi først er inne på dette med lønn, bør det vel nevnes at utgiftene til stillingen deles likt mellom Statens Skoger Fjelltjenesta og Miljøvernavdelinga hos Fylkesmannen, i Troms vel og merke!

ARBEIDSOMRÅDE:

Bondestad forteller videre at han har sitt arbeidsområde fra Fossbakken i nord og Ballangen i sør, + Hinnøya. Utenom en sesongarbeidende assistent, er han alene om oppgavene.

Til slutt noen kjappe spørsmål:

Hvordan reagerer folk på ditt oppsynsarbeid?

"Mange fisker ulovlig, men folk er stort sett villige til å ordne opp for seg. Litt vanskeligere er det med motorferdseloppsynet, det ernoen som har snøscotere med svært stor motor, en del av disse prøver å stikke av."

Hvilke hjelpemidler har du til rådighet?

"1 stk. 14 fots motorbåt med tilhenger slik at den er lett å frakte med seg. 1 stk. snøscoter (til neste år 2 + ekstra mann). Dessuten veldig godt sambandsutstyr."

Hvordan trives du her i bygda?

"Bra."

Hva er best?

"God plass, stor frihet, beliggenhet nær sjøen!"

Hva er dårligst?

"Det kunne godt ha vært flere unge familier."

Fortell kort om hjemplassen din:

"Vinstra er ei typisk jord/skogbruksbygd, med ca. 2 500 innbyggere og utstrakt seterdrift(50 % av avlingene tas på snaufjellet!). Bygda er et skolesenter i stadig vekst. Litt industri og bra med turisme, 5 turisthotell. Vinstra er Peer Gynt's hjembygd, 5-6 veier i bygda heter Peer Gynt's vei."

Har du hjemlengsel?

"Nei, men regner med å dra tilbake til hjembygda en gang."

Litt flisespikeri

Fra tidligere tider husker jeg hvor forstemmende det var å bale med Austavinden når du aldri fikk noen form for kritikk. Du visste ikke om den ble lest, eller bare gikk rett i korga.

Når han Jørgen ber om at vi må sjekke han opp i "vandringa" fra gård til gård, så gjer jeg det gjerne for det viser nå i allefall at stoffet blir lest.

Med mitt kjennskap til det han forteller var det nå ikke mye å rette på, nermest bare for flisespikerier å regne.

Akkurat i det han begir seg over Andreasdalen glir han litt, og gården Solheim blir til Solvang. Plassen som Konstanse og Olaf Kvamme fikk der inne, og som nå Bård Jensen har overtatt ble den gang kalt Solheim.

Ja så var det en liten ting til mens vi er der inne i Røsåsen. Han Olaf var vel egentlig født på Håkonseth i Efjorden. Sammen med resten av familien kom han derfra til Ankenes, og siden hit til han Johan Andreassen.

Det skulle gå ca. åtti år før han kom tilbake til fødestaen. Sammen med broren Angel var han der en tur i nyere tid, og det ble både første og siste gangen de så plassen igjen.

Olaf fortalte meg en gang at han enda kunne huske noe fra barndommen der borte i Efjorden. Blandt annet minntes han malmbåtene som gikk forbi landet der på tur til Forsa for å laste. Det var vel ikke akkurat det som vi forbinder med malmbåter, men de ruvet sikkert godt i et guttesinn. Kanskje var det disse som fra først av skapte utfartstrangen hos han. Olaf seilte som kjent til sjøs en del år, blandt annet under hele første verdenskrig.

På den tiden ble det drevet ut litt malm oppe i Melkedalen, eller nærmeste omgivelser. Vinterstid ble den kjørt med hest og slede til Forsa, og skipet der fra. Overfor ferjekaia kan en enda se merker etter lasteanlegget.

Ja ja, så fikk vi nå med litt historie, selv om det egentlig ikke hørte inn under overskriften.

Vi takker medarbeiderne i Austavinden for deres strev med bladet, og ønsker han Jørgen god tur på hans vandring fra gård til gård.

Albert Olsen

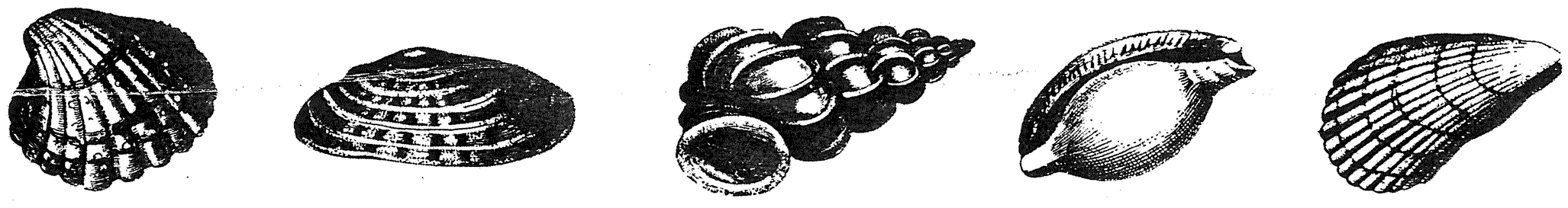

INNVANDRER RAPPORT

Navn: Gunnar Hansen

Fødested: Narvik

Det var for noen år siden, sånn omtrent i 1942 første uka i mai, at æ kom til Virak for første gang. Nærmere bestemt til Sildvika. Der hadde foreldran mine ei hytte som var blitt påbygd og som romma oss tre + ho mor og han far. Der bodde æ til sommeren 1945, da fløtta vi til byen inn på kvesten i samme hus som sjaueran hadde 2. etasje til kontor og spiserom. Det var en helt ny opplevelse, og der fikk æ se livet fra en helt annen side. Æ kan ennu huske dem godt, men de fleste av dem har vel vandra bort i dag.
En ting æ lærte av de åran som vi bodde der, var at man skal ikke skue hunden etter håran. Noen år seinere, æ trur det var sånn i 47 - 48, fløtta vi opp i byen tel frydenlund og der blei æ tel æ for i militære.
Men før den tid var vi hver sommerferie på hytta. Fra tidlig vår til seinhøst, så kontakten med Sildvika blei holdt vedlike.
I 68 blei æ gift med ho Toril, vi bodde på Frydenlund, men reiste i helgene og hele sommerferien til hytta. Etter ti år og med to unga bestemte vi oss førr å bygge og slå oss ned på Virak.
Vi bodde ett år i hytta mens vi bygde . Vi fløtta inn i nytt hus i 79, sia den tid har vi bygd fjøs hvor vi har 2 hesta og noen saua, låve har det også blitt.
I 1985 kom det en ækte Viraking, som nu e over 2 år og som har begynt å utforske verden rundt sæ.

Gunnar Hansen.

Vi takker Gunnar for hans etappe i stafetten. Hans sjølbiografiske artikkel gjør oss alle trygge. Gunnar er, som mange sikkert vet, brannmann av yrke. Og brannvesenet skal rykke fort ut når de blir tilkalt, og de skal komme seg frem til åstedet hurtigst mulig. Aldri har noen kommet seg så fort til mål i denne spalten før!

K.O.

LITT OM GÅRDER OG FOLK I BYGDA VÅR Del 2.

Mine venner her i redaksjonen mener fortsatt at jeg skal vandre vidre mellem gårder og folk i bygda.Men hvad folk ellers mener veit jeg ikke.Jeg bad om meropplysninger/rettelser,-har intet hørt.

Vi vandret sist over Andreasdalen og stoppet på Bjerkelund. Navnet Andreasdalenkommer fra min oldefar Andreas Hanssen, som tidligere eide både vår mark -og Bjerkelund, -som "Røssåsteigen".

(7)Bjerkelund,br.nr. 81/13.Opprindelig fradelt overnevnte skog-teig like etter århundreskiftet,- som del av farsarv til Gjertine Hanssdatter-gift med Martin Olsen-,Sørskjomen.(Mer om dette når vi kommer til (10) Indregård).-"Tina" og Martin overdro så teigen vidre til Kristian Thomassen,som var gift med Martins søster Kirsten.Deres foreldre =Ole Nilssen og Hanna Hans dt.Sørskjomen. Kristians foreldre =Thomas Jonassen ogKaren Johnsdt. Strømsnes. Kristian og Martin drev transportkjøring på Ofotbaneanleggene. Folketel.1900. viser at Kristian og Kirsten da bor i Rombaksbotn, mens Martinog Tina bor på"Viræk"--. Gammelstua til Andreas som Tina fekk blei også overdradt til Kristian og Kirsten- og var deres heim hele livet. De rydda opp det som idag er Bjerkelund, og hadde husdyr, potet- og kornåkrer. Han drev fjord- og Lofot-fiske som alle andre på den tid.Det var verken arbeidsledighet eller sådan trygd å regne med.Banktermin, skatt,uår på land og hav, og austavinden - var sikkert også deres nære problem.

Deres barn:- Tora som blei gift med Kjerulf Bye, og flytta til Oslo. --Hans, - som overtok bruket og stelte vel med det. Var i mange år vegvokter, og drev fiske ved siden av. Han var gift med Antonette,- datter til Anton Enevoldsen ogArntine Olsdt. Skjomnes.- Deres barn: Olga,- gift m.Nils Dahl. De har no sitt heim der hennes foreldre først bygde hus. Olga har i alle år hatt sin jobb i N.S.B.-, og Nils er i Vegvesnet.--

Albert, har i alle år kjørt rutebiler, er familiemann og bor i Narvik,men har hytte og potetland i bygda!-

Kåre, som no har bruket,er lastebileier iålle år.Nye hus er bygd og senere resturert. Kåre er gift med Gerd - datter til Ingvald og Anna Simonsen -Balsnes.- Gerd og Kåre har barna:-Alf-Harald,- gift m.Randi fra Skjervøy, to barn,Fekk seg tomt hos oss,og har

nytt heim likeovenfor Bjerkelund.-Er mekaniker og jobber på Namek i Narvik.- Broren, Karl-Gunnar,er bilmekaniker i Narvik. Har funnet seg ei jente fra Bodø,og bor i Håkvik.
Erling,- er også familiemann og har nytt heim på Bøstrand, der han jobber på Fransefoss Bruk.- -Bjørg er gift med en(radio-hysj-hysjmann ?) i militæret. Veit ikke hvor de bor.-
Og yngstesønnen Helge er fagskoleelev ute på Melbu.-

---

(8) Heimly, br. n.81/61:er utparselert fra "Bakkan" (17) i Krøkebærnesteigen, -til tysfjoringen Alfred Nygård,som er gift med Gunnvor Olsen (Øverstua).Han er pensjonert fergemann. De to har gjennem årene skapt seg en vakker heim der det før var bare krattskog. De har barna: Tor, som bor i Kristiansand med fam. Tove, bor i Mosjøen med sin fam. Også Geir har familie og har heim i Narvik.-Jeg veit ikke, tror å anta at Heimly blei oppstarta først i femtiårene?-

---

(9) Åsheim br.n.81/31. Det gamle ungdomshuset som stod på dalbakkan innafor Storsjedalen var vel mange både til glede og sorg.Det samme kan sies om Mandalskogen vidre innover. Men i 1936 blei "skogen"halvert og fradelt Gjerdehaugen (20), og en ny gård blei til.Og ungdomslaget hadde ikke"pappir" på tomta si, så huset måtte rives og flyttes vekk.Nesten på samme tomta bygdes et prektigt våningshus,- og senere også fjøsbygg. Det var lærerinna vår- Elisabeth Indregård som fant seg en kar fra Lengenes i Skjomen. Johan Hanssen var sønn til Adolf og Henriette Hanssen.Elisabeth var datter til Martin og Tina på andre sia av Storsjedalen.I likhet med mange andre,blei det å rydde seg plass til en stue i svartaste skog.Etter hvert blei det en trivelig heim for familien,som senere tok det nye gårds-navnet Åsheim til sitt familienavn.-Elisabeth var lærer i ca. 45 år, for det meste her i bygda.Da krigsårene kom og skole-huset blei rasert av soldater av ymis slag ,tok de på Åsheim storstua si i bruk til skole.Og det var mange av bygdens unger som ikke veit av annen folkeskole enn stua på Åsheim, fordi den nye skolen først kom i 1949.- Ja vist var der trangt og"ikke forskriftsmessig"på forskjellig vis.Men der kom da vett i oss og blei folk av oss også.-Tror vi var 15-20 unger på pulter tett i tett .Knapt plass for lærer og orgel.Slik var det også i de samme årene ,da stua blei brukt til møte og forsamlinger av

ymis slag.Noen er da også døpt der.-Der var vist stor tålmot og forstand fra alle sider.-Elisabeth og Johan hadde også omsorg ialle år for nyskolen og den fungsjon i bygda.Og no er den Grendehuset vårt.-Det kom to barn på Åsheim:-Marit,gift og har en datter- Lisbet.Marit og Jan Jørgensen,som er typograf- har overtatt og steller vèl med bruket.-Broren ,Harald Åsheim har drevet lægegjerning i forskjellig fagretninger i Bodø. Han har familie og heim der.

---

(10) Indregård,br.n.81/18-,var en skog teig som oldefar Andreas Hanssen arvedelte til tidligere nevnte datter Gjertine-og mannen MartinOLsen Sørskjomen.(Se under (7).- Martin og Tina måtte også "ydde seg heim i svartaste skog".De bodde da innerst i den elste del av bygda, der med blei heimen kalt Indre gård. Martin var stor og sterk -og en drivanes arbeidkar i alt han tok fatt med både på land og hav.De fekk seg hus og fjøs,og jord. Han drev fiske heime og borte, hadde stor motorbåt og kjøpte og frakta favnved til markeder andre steder.Og Tina og han strevde også ihop midler så alle barna fekk seg utdannele til å møte livet med.- Martin kom bort på Skjomen i 1938 , på heimtur fra Mølna i Skjomnes.Småbåten hans blei funnen knust borte i Veggelandet,-tom for mann og last.-.-De fire barna var voksne. Elisabeth,- på Åsheim er alt nevnt.- Olga ,- var lærer på forskjellige steder hele sitt liv.Ho var gift med lærer, Asbjørn Gimse fra Solør. De hadde to barn;Randi og Asbjørn, som har den tømmerhytta som står på Sommarfjøsbakkan. Torleif,- var også skolemann flere steder.Gift med Astrid Normann,-og hadde tre barn,-Geir,-Trond og Tove. Og så var det Andreas, som overtok da faren kom bort på havet.Blei lærer som de andre,- gift med vår nabo Sigfrid oppe ved kirkegårds-vegen.Også ho var lærer og kom fra Sørvik ved Harstad.- I noen år skolte ho i Rånbogen, og passa heim og unger og dyr, Andreas skolte i Narvik.Senere slutta de med dyra og Sigfrid skolte også i byen. Det blei seks unger hos dem.- Martin; er no eier, men bor i Håkvik med sin Monica og ungene.Selvsagt er han lærer-! Monica er barnehageleder.- Så er det Rønnaug,som bor i Bærum med sine.-Og Stein, som bor ilag med Sigfrid oppi "Kråa" (30). Dag, tror jeg bor i Gjøvik med sine. Og Vigdis bor i Vesterålen, og så Tore som bor i Trondheim.- Felles for de aller fleste av barna og barnebarna etter Gjertine og Martin er at de har

tatt familienavet Indregard - etter gårdsnavnet her i bygda. Og de fire barna,kom alle heim igjen,til heimbygdas jord.--

(11)Haugly,br.n.81/111.- Javist er der både haug og ly der Berit og Torstein OLsen har fått seg en vakker heim på tomta der "Gammelskolen" stod,i ly av Skolehågen.Denne tomta blei gitt av Torsteins farfar Eliseus, dengang Gammelskolen skulle bygges.Denne skolen blei jo revet, og tomta gjekk tilbake til giveren. Tilslutt blei det så en ny heim der i 1980. Det er trivelig å se at Berit ,som er Oslojente- trives så godt med vår karrige nordlandsnatur.Som leder for grendelaget viser ho interesse for bygdas liv og rørsler.- Uteseileren Torstein har i mange år hatt sin seilas på fergene i Norferger. De har barna; -Torunn,-Aina og Ole-Magnus.-Vi minnes også lille Linda,som fekk så kort livsferd sammens med oss.

Jeg slutter her denne gang,og la oss neste gang møtes i et av de gamle tun i bygda,- hos Karine og Rolf Gundersen.
Vi lever i hver vår tid,- forfedre stifta familier og heimer. Blei gamle,- og gjekk bort.Nye slektsledd overtok etter dem, eller skapte nye heimer.Slik håper vi det fortsetter å være i vår kjære tusenår gamle heimbygd.
Ved Borge kirke i Lofoten, ligger tomter etter en høvdingegård og vikingeskipsnaust.--På kirkegården like bortefor står en gravstein med disse gode ord.Kunne vi alle bli dem verd.---

Du gav så godt du kunne give,-
Du aldrig gjorde noen mèn.
Du tynget ikke jorden her i livet.
Må jorden hvile lett på dine ben.

JøKo.

Georg Brandes har også noe og legge oss på minne.

Dagen i dag
er en merkelig
dag. Den er din!
Dagen i går slapp
deg ut av hendene.
Den kan ikke få
annet innhold
enn det du alt har
gitt den.
Dagen i morgen
har du ikke noe
løfte på

Du vet ikke om du
kan regne med
å råde over den.
Men dagen i dag
er det eneste du
kan være sikker
på. Den kan du
fylle med hva
du vil. Benytt
deg av det.

I dag skal du glede
et menneske.
I dag kan du hjelpe
en annen.
I dag kan du leve
slik at noen i kveld
er glad for at du
er til.
Dagen i dag er en
betydningsfull
dag.
Den er din!

Kirkegården

Den 21. mai var det dugnad. Denne store og arbeidsglade flokken møtte opp: Henning, Alvilde, Agnar, Olga Dahl, Alfred, Gunvor, Marit, Berit, Torstein, Ole Magnus, Olga Olsen, Albert Olsen, Reidar Larssen, Harry, Lilly og Jon Martin med traktor. Været var grått og trist, men fordi alle var i så strålende humør, blei det som en solskinnsettermiddag likevel. Takk for innsatsen, alle sammen!

Ingen andre kirkegårder i kommunen har et så godt frammøte som vi, enda så få vi er som bor her ute. Det kan vi være kry av!

Kvist, lauv og rask blei lasta i tilhengeren på traktoren, og det oppsto ingen problem med deponering av avfallet. Lasset blei kjørt til ho Lilly som så gagn i det til å jamne terrenget rundt huset.

Jeg hadde planlagt at det skulle være vann islangen fra 1.juni til 15. september. Men da jeg skulle åpne, viste det seg at stoppekranen var ødelagt. Handtaket var vridd tvert av, og det var ikke godt nok tak å få i den spisse stubben som sto igjen. I Narvik har de lovt å montere ny stoppekran, så når dette leses håper jeg dette er rettet. Folk er jo så ivrige og flinke til å plante og stelle gravstedene at de fortjener å ha det lettvint med å vanne.

Stein Indregard.

Sjøveien-Kirkegårdsveien

Etter hvert har det blitt mer og mer trafikk etter disse veiene, og dermed kommer det også en del ulemper for oss som bor langs veiene. Farta er den største av disse. Det blir jo heldigvis bare flere og flere unger i bygda. og de krever jo et område å ferdes på, ikke minst nå som det er sykkeltid.

Det er jo ikke mange veier som egner seg til sykling for de aller minste, men sjøveien og kirkegårdsveien passer sånn "passe".

Dessuten er det jo nå kommet to små rollinger som gjerne stabber avgårde, og som slett ikke har peiling på at veier og biler er deres største fiender.

Derfor et lite klapp på skulderen, litt lettere på gasspedalen neste gang dere kommer kjørende. VÆR SÅ SNILL!

Hilsen Anita på Vollen

TAKK SKAL DERE HA.

GLIMT FRA SANITETEN

Vi bekjentgjorde for venner og kjente i siste nummer av Austavinden våre planer for vårsemestret, og det har vi rodd i land.

Vi bebuda jo å holde sanitetsmøte på grendehuset, - det var absolutt vellykket (trur æ). Møtedeltakerne var i alle fall ganske mangfoldige og vi fikk bra resultat både økonomisk og sosialt. Så det blir helt sikkert å gjenta seg for de som ønsker det, - helt valgfritt for å stille sin egen residens til disposisjon. Foreninga betaler jo årlig husleie for å kunne benytte "storsalen" i bygda, så det er bare å klemme på med bruken.

Likeså har vi vært på hyggetreff ved Aldershjemmet på Ankenes og der hadde vi med oss dame med sangstemme - medlemsstemme til og med, - så vi har absolutt noe å fare med i så måte. De eldre på hjemmet syntes vi var en trivelig flokk, - som regel synes de at de litt tykke og trinne er nån jævinga, - så vi falt i god smak i så måte. Kaffe, kaker og det forunderlige loddsalg så ut for å gjøre seg godt.

På sykehjemmet i Håkvik har vi også avlagt visitt. For de fleste var dette første gang de var der, så det blei som et nystubesøk. Her hadde vi lånt sangfugl fra Narvik, Christine Rasmussen, som allerede har gjort seg kjent både i radio og mange mere. Hun spilte både gitar og piano og egen stemme, så det kasta godt av seg. Ellers var det lodder og kaffekos for alle.

På kretsmøtet som hele Nordland fylke var samla om i Narvik, hadde vi ikke mindre enn 6 deltakere, og det var reint så trivelig (syntes æ). Det kan bli svært så givanes når en skokk galne kvinnfolk slår ut håret og riv sæ laus, - og det gjør vi virkelig alle på slike samlinger, - og mykje godt stoff får vi med oss som kan hjelpe på når man synes det blir trangt mellom veggan.

Ei farsott over landet har det vært i mange år at unge medlemmer hadde så vanskelig for å finne veien, - men det er heldigvis på tur å snu seg. Massevis av jenter på det første ungdomstrinn var nå starta opp. For å prøve om det kan la seg gjør at vi kan tilpasse flest mulig også her i bygda til å være med i organisasjonens arbeid, - bestemte vi oss for på junimøtet at vi skal forandre møtetida slik at de som har noen heime som skal legges, - og den tida etter man kommer heim fra arbeid kan bli litt lengre før møtet starter, - så vil vi fra vi starter opp i oktober holde møter hver 14. dag. Den første tirsdagen i måneden skal vi begynne slik som nå kl. 18.00, - som passer de eldste best, - og hver tredje tirsdag skal vi begynne kl. 20.00 - det er jo den tida de yngre synes best om. Så håper vi å se at alle kan vise interesse for at den foreninga som har gått trutt og jevnt i 55 år kan bestå like lenge i fremtida. Naturen er jo laga slik at jo lengre vi lever, jo eldre blir vi alle og krefter avtar med åran for alle, - så vi bør ikke lite på at de trufaste eldre skal holde det gåanes like sterkt som de har gjort. Derfor tenk alle på hvordan det kan la seg gjøre å begynne i sanitetsforeninga - det er slett ikke kjedelig om vi gjør det til noe annet.

Den 20. juni går vi til årets Basar med de samme store forventningene som vi alltid gjør og der er det så mye vakkert og nøttig som går under hammeren eller på loddsalg, - så vi håper alle som leser Austavinden og har anledning til å se alt det vakre - har vært der på den store dagen.

VI ØNSKER ALLE EN RIKTIG GOD SOMMER OG VEL MØTT TIL HØSTEN I "ELDRESANITETEN" ELLER "UNGESANITETEN"!

1. september skal vi være vert for fellesmøte for alle sanitetsforeningene i Ofoten, og da håper vi å få et handslag fra noen og enhver for at det skal bli så vellykket som mulig.

J.

VÅROPPLEVELSER

Så var snøen og kulda over for denne gang da. Ikke for tidlig siden vinteren var ganske hard. Våren kom ganske brått i år. Fra skitur på fjellet i påsken til ca. 20 grader i Oslo dagene etterpå var jo et lite sjokk. Det var nok mange sarte huder som på kort tid skiftet farge fra hvit til nærmest signalrødt. Så forsvant sola og varmen igjen like brått som den kom. Det tror jeg nok de mest mørkerøde var glade for.

Men byen og folkene liksom våkner når våren kommer. Det blir grønt og frodig. Gatelivet livner til, det kommer gateselgere med allslags varer og uterestaurantene åpner igjen. Gamle Aker Mekaniske verksted som engang var et grått og trist industriområde er nå blitt det nye Aker Brygge som foruten restauranter ute og inne inneholder butikker, boliger og kontorer. Alt med utsikt mot Akershus Festning og Oslofjorden. En utsikt det ikke er for meget av i Oslo.

Populære utfartssteder er øyene ute i fjorden med Hovedøya som den mest kjente. Der er badeplasser, småbåthavner og lune viker som en kan gjemme seg bort i. De som sitter med ei hytte på disse øyene ville ha gjort store penger hvis de hadde solgt den.

Man kan også ta seg en tur i Vigelandsparken og se på steinfigurene der, eller hvis man ikke har sansen for slikt se på det rike fuglelivet der. Fuglene er nesten tamme så man kan studere dem på nært hold.

Nå er det jo ikke bare hyggelige ting som kommer med våren. Det er utrolig hva som dukker opp når snøen forsvinner. Søppel og skitt, ja til og med et gammelt bilvrak og en gammel sofa dukket opp i nærheten der jeg bor. Noe pent syn er det ikke.

På grunn av den store trafikken igjennom relativt trange gater kan det på varme sommerdager være ganske kvelende i sentrum. Her er det faktisk Oslo en av byene i verden med mest luftforurensing i gatene. Et problem som forhåpentlig blir mindre når gjennomgangstrafikken gjennom sentrum blir lagt i tunnel under byen en gang i begynnelsen av 1990-åra.

Dette var noen ord om livet i Oslo det siste året. Jeg får avslutte følgetongen her og ønske alle sammen en riktig god sommer!

Hilsen Tore

BARNESIDA

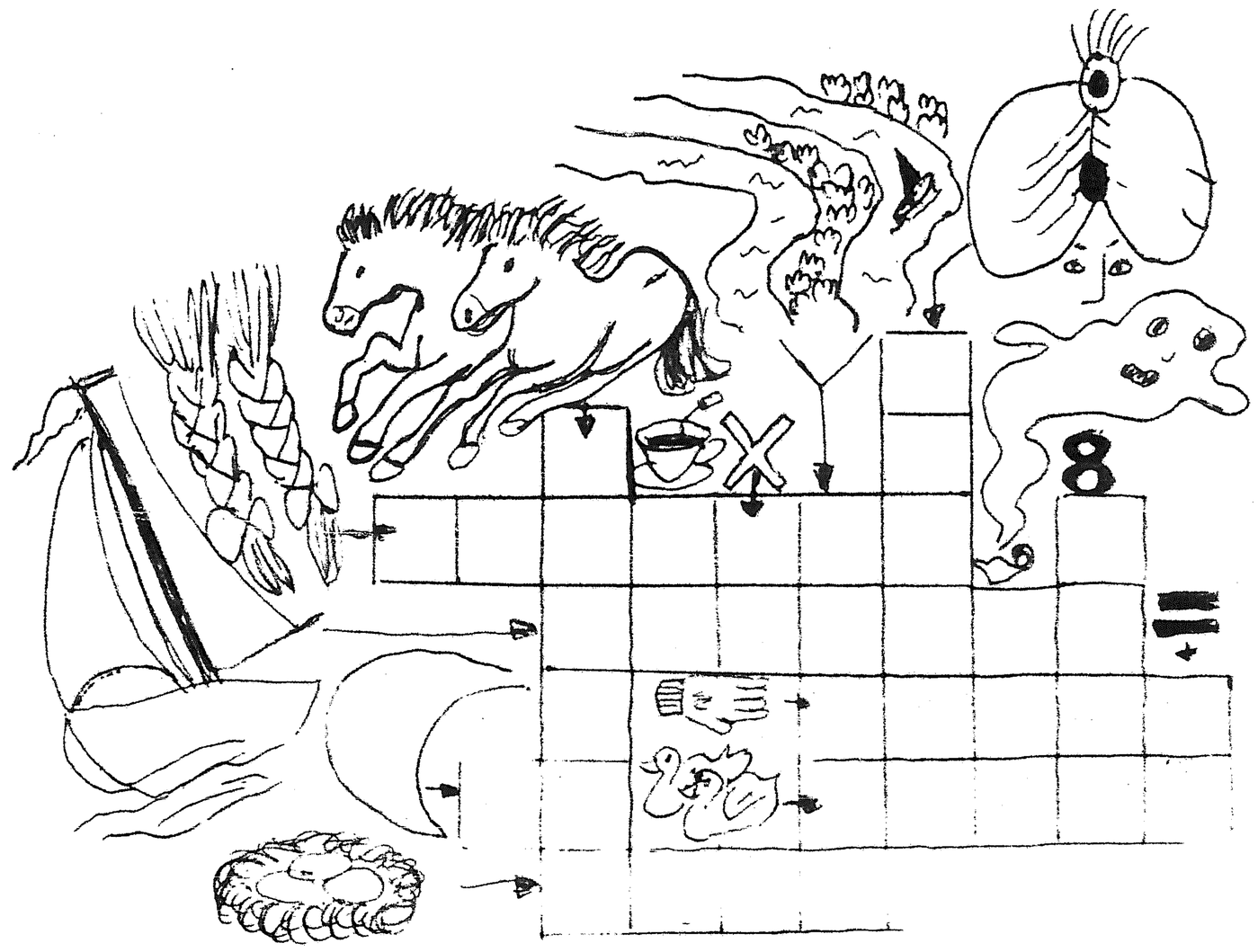

1 Hva er en gondol?

a italiensk matrett
b italiensk båt
c fugl

2 Hva er en moske?

a arabisk hodeplagg
b muhammedansk gudshus
c krydder

3 Hva er en octopus?

a langhåret katt
b flytype
c blekksprut

4 Hva er en mokkasin?

a sko
b blomst
c fugl

5 Hva er en korpulent person?

a direktør
b kordirigent
c tykk person

Løsningen finner dere på nest siste side.

HVILKE KJENTE ARTISTER ER DETTE?

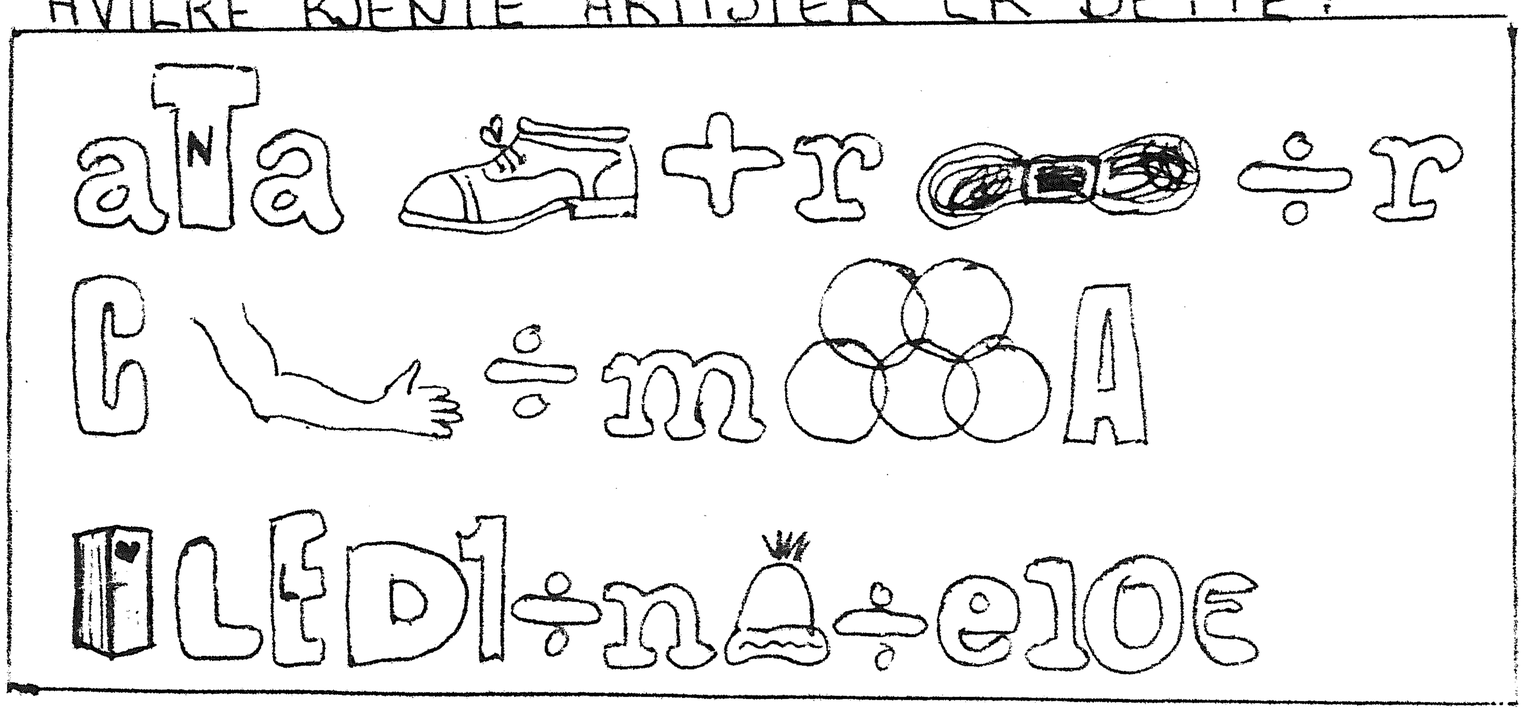

PUSLEKRYSS

3 bokstaver

ADA
MAS

4 bokstaver

ILER
BEKK
OVER
KARI
LEKK

5 bokstaver

SLITU
NYLIG

6 bokstaver

ENKELT
LIKESÅ
ENESTE
ISRAEL
BLÅSEL
ASPEKT
BREGNE

7 bokstaver

ELENDIG
CAMILLA
REKLAME
ROMANIA
ØYSTEIN
NAJADEN
OFFISER

8 bokstaver

RELIGION
ELFENBEN

9 bokstaver

KAMERATER

10 bokstaver

ENHJØRNING
VASKEBJØRN

12 bokstaver

STRAFFESPARK

13 bokstaver

JOURNALISTIKK

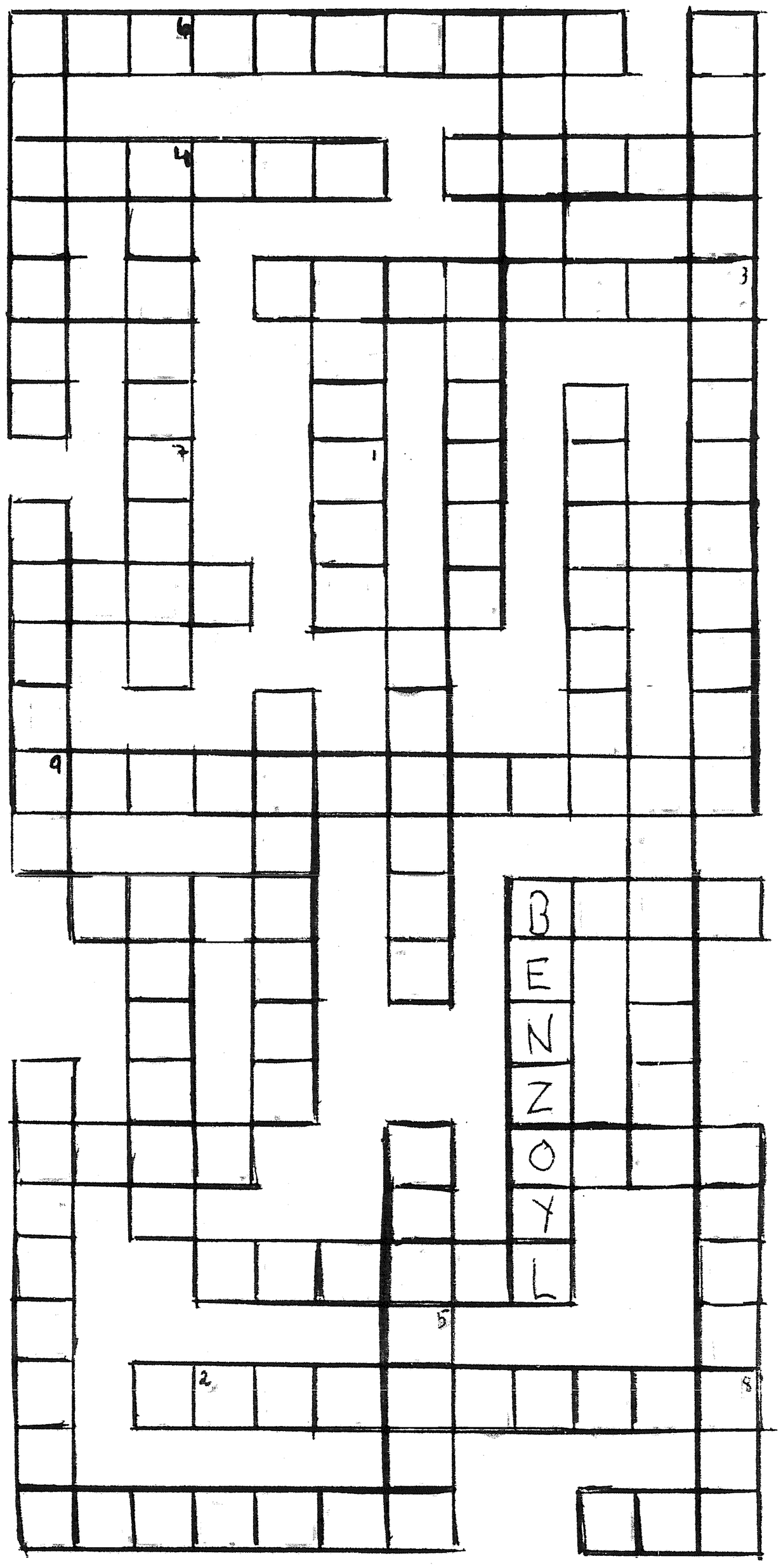

Samle bokstavene som står i rubrikkene med tall og ordne dem etter tallenes rekkefølge.

1	2	3	4	5	6	7	8	9

Finnmarkslöpet 1987

NM Langdistanse, 400 km over Finnmarksvidda, et av verdens lengste hundelöp

Av Hans Gundersen

Året 1987 ble en milepel for meg som hundekjører.
Hele sommeren og høsten 1986, hadde jeg gått med planer om å være med i det berømte FINNMARKLØPET. Dette er et av verdens lengste hundekjørerløp, og er i luftlinje ca. 400 km.
Løpet starter i Alta, og går over Finnmarkvidda til Karasjok, og retur til Alta.

Treningsturene mine utover høsten og førjulsvinteren ble intensivert. Hver tur ble nøye ført i en dertil egnet treningsdagbok.
I boken ble det skrevet ned, som for eksempel turens lengde i km. hvordan den enkelte hund fungerte, trekkvillighet og humør, og psykisk og fysisk tilstand forøvrig.
Utallige telefonsamtaler med landets ledende hundekjørere ble ringt. Kjørere som Sven Engholm og Roger Legård, ble kontaktet. Jeg spurte og grov om alt fra foringsmengde, treningsdoser, kjøreteknikk, sleder og seletøy. De svarte tålmodig på alt, og jeg fikk gode tips i tillegg til egen erfaring.

Mange ble kjøreturene til Råndalen, slepende på en tilhenger etter bilen. Hengeren har et spesiallaget hundehus festet på karmene, og jeg har der plass for mine 8 polarhunder. I Råndalen spente jeg hundene foran sykkelen, og turene gikk på grusveg ca. 7 til 8 km. hver gang. Vel hjemme ble det foring og stell av dyra, noe som ikke bestandig gikk lydløst for seg.

Etter som ukene nærmet seg jul, ble jeg mer og mer urolig for at snøen ikke var kommet. Den lot forøvrig vente på seg. Telefonsamtaler med konkurrenter i Finnmark og på østlandet kunne fastslå at, jo, de hadde kjørt både 10 og 20 mil på snøføre. Dette ble frustrerende.

Over jul var sneen kommet i fjellet, slik at treningsturene ble lagt til Skjomfjellet. Sleden ble plukket frem, og bak mine 8 hunder,bar det fra Fjellbu, svingene opp til Ipto, videre til Sitasjaure, og retur til Fjellbu.

Januar 1987, snøen begynte etter hvert å komme for alvor. Treningsturene ble fremdeles lagt til Skjomfjellet. Noen ganger opp Nord-dalen til Stasjonsholmen videre over Cainnajaure,Sælkas, ned til Hundalen, og retur. Vedsiden av trening, ble turene også fine naturopplevelser. Det var godt å slippe vekk fra trafikkstøy, og mennesker.Jeg kunne nå kjøre slik og oppleve kontakten med hundene og den frie natur. Reinflokkene var vel noe urolig når spannet passerte for nær. Det var ikke fritt for at hundene kunne tenkt seg nærkontakt med reinen.

Utover i februar var det behov for tempotrening på flat mark. Børsvattnet i Ballangen, ble nå benyttet.
Jeg kjørte spannet inn til botten, og tilbake. Dette ble en strekning på 11 km.
Disse turene ble foretatt 3 ganger pr. uke.

3 mars 1987. Jeg var tidlig oppe denne dagen. Ryggsekken ble pakket med mat,kokekar ,primus, sovepose o.s.v.
Hundemat bestående av lever og selkjøtt, ble veid opp i passe porsjoner og plassert i en isoporkasse. Hundehuset på tilhengeren, ble utstyrt rikelig med tørt høy, slik at hundene skulle ligge godt på turen. Hunder ble stablet inn på hengeren, slede surret på taket. Utstyr ble lastet inn i bilen. Turen mot Alta var igang.
8 timer etter, svingte jeg inn på Strand Campingplass i Øvre Alta. Her var det liv. Ca. 300 polarhunder av rasene grønlendere og Husky, sto i kjettinger ved campinghyttene. Biler og sleder på alle kanter. Jeg fikk utlevert nøkkel, og ble vist til en hytte som ikke kan sies å være oppvarmet. Kjettinger ble funnet frem og mine hunder ble plassert i disse. De ble hilst velkommen av et hav av likesinnede, som med et kor av hyl lot sin begeistring gi gjenlyd ut i polarnatta. Mine hunder slo seg villig med i koret.
Jeg måtte dra på smilebåndet da jeg senere på kvelden leste et oppslag inne på hytteveggen. Dette var regler for campingplassen som sluttet med følgende : " kl. 2300 skal det være stille på plassen".

Dagen etter den 4 mars.
Etter at hundene hadde fått mat og vann, stekte jeg egg og flesk, samt kokte kaffe inne i hytta. Så var det å gå ut for å hilse på andre kjørere og hunder. Kjørerne sto i grupper og snakket sammen om

hunderaser, utstyr og trening. Størst var gruppene der hvor favorittene hadde sine hunder. Jeg stilte meg beskjedent bak i gruppene, og fulgte med i det som ble sagt.
Her var det kjørere fra Finnmark, Troms, Mo i Rana, Trøndelag, Oslo, Lillehammer, samt Finnland og Sverige.
Utover dagen kom det journalister fra hele landet, samt våre naboland. Pressesenteret, som var den største hytta på plassen, ble fylt med folk. Også TV team fra Svensk og Finnsk fjernsyn, var på pletten. Norsk Tv, hadde tydelig ikke interesse av løpet.
Det var interju med de ledende kjørerne i norden, og fotografering av hunder og kjørere på alle kanter.Kl. 1900 var det oppmøte på Øvre Alta skole, hvor startnummer ble utdelt, og kjørerne ble presentert for pressefolkene.

Jeg gikk tidlig til sengs denne kvelden. Jeg hadde fått startnummer 3 og dette betydde at jeg ikke hadde god tid til forberedelser dagen etter.

Starten gikk kl. 0900, 5 mars. Jeg kom godt ut og det bar oppover Altaelva på veg til Jotka fjellstue som var første stopp. Det var 45 km. dit, og med en stigning på ca. 400m. Det var en tung etappe, med mange harde bakker.
Jeg ble innhentet av de første spannene etter ca. 13 km. Kjørerne smilte og vinket til meg, og passerte som om mitt spann skulle stå stille.
Endelig fremme ved Jotka, var jeg drivende våt av svette. Jeg tenkte med gru på de neste 350 km. Arrangørene ledet spannet mitt mellom andre spann inn på plassen, hvor mat og vann til dyra kom frem. Jeg kom meg så inn på fjellstua, hvor kjørere satt på stoler og benker, og drakk te og spiste. Det var ikke noe snakking nå, kun dyp konsentrasjon om seg selv og sitt spann. Stadig reiste noen seg og forlot ut døra. Like etter dro spann etter spann videre.

Etter en tid var det min tur. Ute ved spannet ble kartet kontrollert, kompasskurs tatt og turen mot neste stopp Mållesjok fjellstue var i gang.

Finnmarkvidda viste seg fra sin gode side denne ettermiddagen. Klarvær og vindstille. Jeg kikket ned på termometeret som jeg hadde festet til sleden : minus 28 grader.
Jeg kunne se noen kjørere foran meg ca. 2 km. og noen kom etter meg. Disse bak greide ikke å nå meg, da mine hunder nå hadde fått opp tempoet. Den tause harmonien og samarbeidet var nå tydelig i spannet. Sola forsvant nå helt bak Åvlavarri i vest, og det ble fort mørkt. Hodelykta ble funnet frem, og i lysstrålen fra denne, kunne jeg følge med sporet og hundene. Jeg behøvde ikke å bekymre meg så mye om retningen, da min lederhund den 8 år gammle grønlandshund-tispen "Taika", traust fulgte sporet etter de andre spannene.
Det ble en stopp og en kopp te og litt godt til hundene, så bar det videre.

Utpå natta så jeg lyset fra Mållesjok fjellstue, hvor jeg kom meg inn etter å ha gitt hundene vann. Oppsitteren av stua, en same i slutten av sekstiåra, satt oppe sammen med kjørere som var innom. Han satt ved en gammel vedovn, og fyrte kraftig. Ute var det nå minus 37 grader. Samen smilte lunt til meg, og ønsket meg velkommen. Det var tydelig at han likte å få besøk. Han gav tydelig inntrykk av at besøksantallet på hytta sank hvert år.
Da jeg kom ut for å fortsette, var månen kommet frem fra syene, og nordlyset laget et Soria Moria slott på himmelen. Det var lyst som om dagen, og turen videre kunne gå uten hodelykt tent.

Hundene i de forskjellige spann var tause nå. De lå og gnagde is av poter og klør, loggret bare svakt med halene når folk gikk forbi.

En svenske som var på tur videre, hadde problemer med å få spannet til å reise seg. Han bannet stygt, og begynte å omplassere hundene slik at han skiftet lederhunder. Tilslutt kom han seg avgårde.

Jeg tok meg tid til å snakke og kose litt med hver enkelt hund, og de var ivrige etter å komme videre.
Kl. var 0230, og turen gikk mot Karasjok. Denne etappen ble hard. Over fjellpartiet SÆI'SONGIELAS, røk det opp til snøstorm.
Sporet føk til på et øyeblikk, både foran og bak meg. Et øyeblikk følte jeg meg hjelpeløst alene på den enorme vidda, hvor et menneske kun blir mikroskopisk. "Taika" lederhunden så liksom spørrende på meg, som om hun ville si " skal vi ikke videre".
Jeg stolte fullt og fast på spannet, og de fulgte som en usynlig tråd over vidda, og kompasskursen ble kun kontrollert få ganger.
Jeg ville stoppe for å drikke te fra kaffeflaska, men ombestemte meg, grunnet uværet. Det var for kaldt og hustrig til å stoppe.

Da det lyste av dag passerte jeg RAVNESTUA, kom så til Assebakte og ut på Karasjoka. Elva var hardkjørt av snøscootere, og jeg kjørte som på et stuegulv inn til Karasjok.

På Karakroa, ble det servert middag, og hundene fikk godt med mat og vann. Etter en time, gikk turen tilbake på elva. Neste stopp var BEIVASGIEDDI.Før jeg forlot Karasjok, så jeg på resultatlisten at jeg lå som nummer 16 inn til Karasjok.
Dagen var fin med sol og minus 20 grader. Jeg møtte flere spann som skulle inn til Karasjok, de smilte og vinket, og det ble fra begge hold,ønsket god tur og lykke til.
Tilbake ved Assebakte, tok sporet av og gikk mot Myrskog. Etter en tid innhentet jeg to spann. Ei jente fra Oslo, og en gutt fra Tromsø. Vi tok en kaffepause sammen, og dro så videre.
Fremme ved Beivasgieddi fjellstue, var hundene slitne, og jeg bestemte meg for å ta en lengere pause her. Før jeg kom hit, så jeg at en av hundene "Zorba", var blitt sårbeint, og jeg hadde tatt på henne pote-

sokker. Jeg så nå at det var blitt åpne sår i poten, og jeg bestemte meg for å ta henne ut av spannet. Arrangørene tok hånd om henne, og fraktet henne til Alta der hun fikk mat og stell, i påvente av at jeg kom i mål.
Ut fra fjellstua kjørte jeg videre med 7 hunder. Potesokker var nå satt på de fleste av hundene.

Det gikk mot natt på ny. Jeg hadde ikke sovet et min. siden start, og jeg begynte å merke at jeg var trøtt.
I lysstrålen fra hodelykta, fikk jeg plutselig se et skilt ved siden av sporet. Det sto med store bukstaver: GRATULERER ! DU HAR KJØRT HALVE LØPET. Dette fikk meg lys våken, og jeg følte meg helt i toppform.

Turen mot neste post som var SYDPUNKTET, ble svært anstrengende med vind og snøbyger. Sporet blåste til, og snøen var delvis så dyp at hundene tråkket tildels oppunder buken i snø. Bratte bakker. Stadig oppover og oppover. Det var ikke mulig å se noe, da glasset på hodelykta tilstadighet ble tettet til av snø. Tilslutt så jeg i kovet, lyset fra Sydpunktet teltleir.

Arranggørene hadde her satt opp to 16 manns telt med ovner i. Teltene var fulle av kjørere, slik at det ikke var mulig å få plass inne. En myndig stemme fra lederen av leiren, beordret de som hadde vært der lengst om å forlate. Søvnige og støle kjørere kom motvillig ut i vinternatta og startet på turen videre. De forsvant for oss etter få meter ut i snøkovet.
Andre begynte å ta seletøy av hundene og erklærte høylytt at de brøt løpet der og da. De ville vente på bandvogn som skulle frakte dem og hundene til veg, hvor bil transporterte dem til Alta.
Jeg kom meg inn i et telt og det var godt og varmt. Klærne mine var stivfrosset, og ble fort våte inne i teltet. De ble hengt til tørk. Jeg frøs voldsomt, men varm kaffe og steiking av kroppen ved ovnen gjorde underverk. "Grunnet mangel på søvn, fryser en fortere" erklærte en finsk kjører på sitt noe dårlige svensk. Han drakk sterk kaffe med sukker i. Opp av ryggsekken dro han tørket reinkjøtt, og spanderte på oss andre. Å det var godt. Etter en stund kjente jeg smerte i det ene låret mitt. Jeg oppdaget fort at jeg hadde sovnet et øyeblikk, og sølt varm kaffe på foten. Jeg bestemte meg for å fortsette før jeg sovnet på ny og tapte dyrebar tid. Hundene hadde fått mat og drikke, men var lite lystne på å gå videre. På ny var det gode gamle "Taika", som dro i gang sleden, og ut i svarte natta bar det. Nå gikk turen mot LAPPULUOB'BAL. Det gikk smått de to første milene, men da det lysnet av dag og vi nærmet oss Gal'bajavrit, var tempoet bra.
Her fikk jeg se et imponerende syn, på skrå mot sporet kom en enorm reinflokk. Flere tusen kløver mot snøen, laget et fantastisk sus i luften. Samenes snøscooterlyder blandet seg i mengden og laget et komplett bilde av den moderne finnmarkvidda. Flokken var tydelig på veg mot sommerbeiteområdet. Samene oppdaget meg, og stoppet flokken

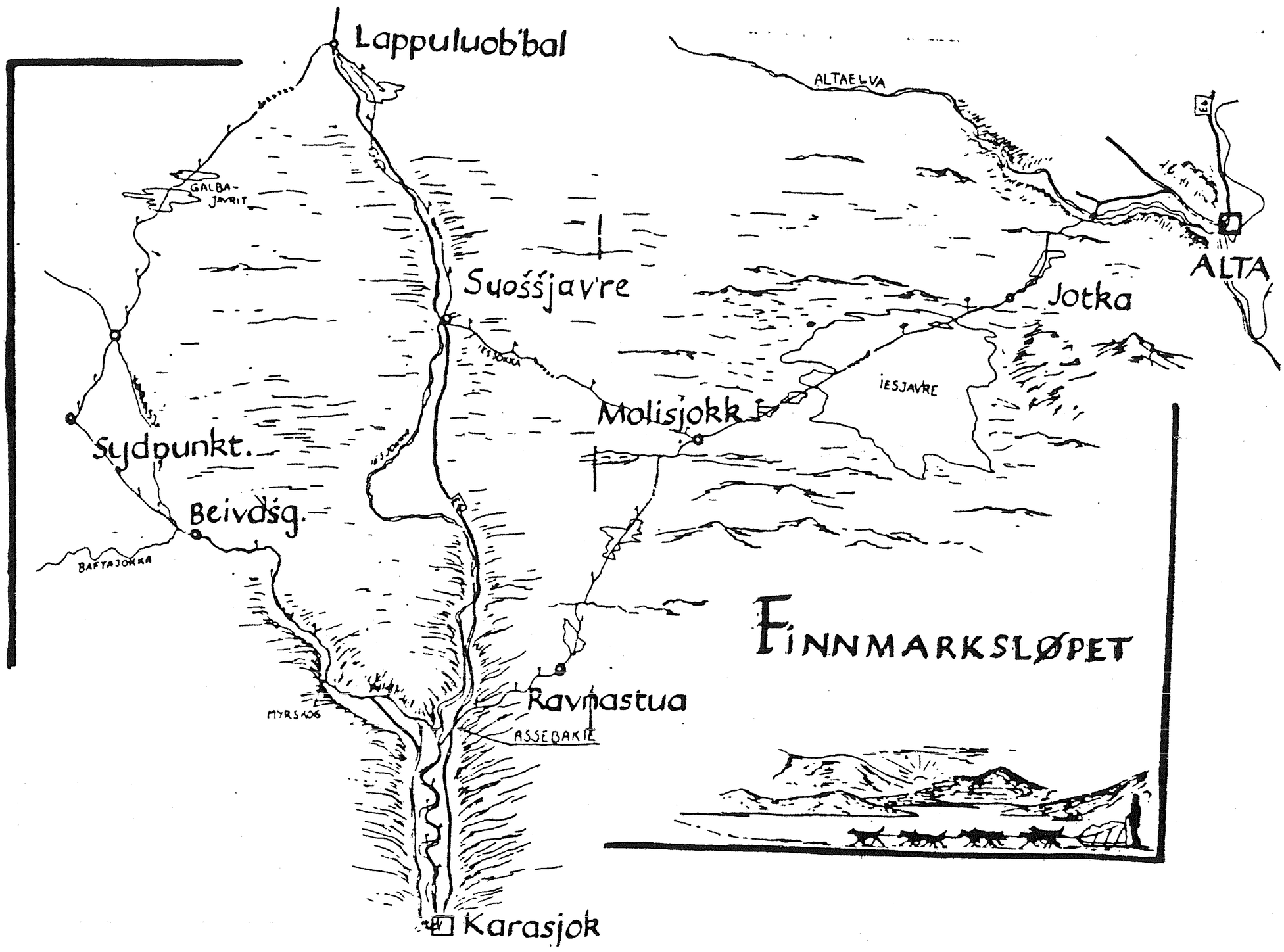

ca. 200 m. fra sporet. Her sto flokken som en enorm mur av gråhvite dyr, og ventet til jeg hadde passert.

Jeg innhentet flere spann på veg til Lappuluob'bal, noen var ordentlig slitne, mens andre tok seg små pauser, og var i fin form.
Sammen med 3 andre spann,kom jeg inn til Lappuluob'bal.
Flere spann brøt løpet her. Jeg måtte sette igjen en hund.Grønlands-hunden "Tobo", han var sårbeint og utslitt. Grunnet hans unge alder (2 år) bestemte jeg meg for ikke å presse han lengere.

Jeg lå nå på 12 plass, og dette gjorde meg ivrig. Etter en god hvil, bar det videre mot neste stopp som var SUOSSJAVRE fjellstue.
Det ble kveld påny, og hodelykta måtte frem. Jeg så på kartet og mente at det ikke måtte være langt til neste stopp. Det begynte nå å skje noe rart med meg, noe som jeg ikke tidligere har opplevd.Jeg begynte å bli likegyldig. Ting rundt meg var ikke så interessante lengre.
Jeg intereserte meg lite for hvor jeg var og hva som skjedde.
Jeg greide ikke å orientere kartet, og det jeg så i lyset fra hodelykter var som en film jeg så på TV, og at jeg selv ikke var med på det som skjedde. Jeg reagerte ikke på at jeg gikk i totalt feil retning.
Jeg kjørte over et større fjellparti, og det begynte å gå bratt nedover.
Etter en tid så jeg lys fra et tettsted. Jeg kom ned på en elv, og stanset sleden der. Kaffeflaska ble leitet frem, og jeg satte meg på sleden for å hvile. 3 stk. snøscootre kom i stor fart mot meg, og noen halvfulle samegutter stoppet og så nysgjerrig på meg.

"Har du dram" sa den ene, nei, jeg hadde ikke det."Hvor skal den karen" sa den andre ? Jeg forklarte dette, og de begynte å storflire av meg. De fortalte at jeg var kommet til Masi og at det var 6 mil til Suossjavre. Jeg vurderte først å snu, men måtte med bitterhet innrømme at jeg måtte bryte, da jeg var utslitt, og ønsket bare å sove.
Jeg kom meg til et hus, hvor jeg ringte til Alta. Så ble jeg hentet med bil. Tilbake i Alta, sov jeg lenge i campinghytta, før hjemturen begynte. Jeg snakket med kjører Svenn Engholm, som har vunnet dette løpet 5 ganger på rad, men som i år måtte bryte. Han sa at jeg burde sove 15 til 20 min. på hvær post, for å kunne fullføre et løp som dette. Ta med en liten vekkerklokke, så går det bra.
Jo, jeg lærte mye på dette løpet. Tidligere har jeg kjørt mange løp på 15 til 20 mil, men dette var tøffe greier. Av 47 startende spann brøt 17 stykker. Jeg gleder meg til påny å se finnmarkvidda. Det er et fantastisk stykke villmark, som gir mennesker en følelse av å være en del av naturen. Sammen med hundene er det fullkomment.
NESTE ÅR ER JEG PÅPLASS PÅ STARTSTREKEN I FINNMARKLØPET.

IDRETT

Fotballen ruller, og guttelaget til Håkvik Idrettslag gjør det bra. Dette laget har en markert Vidrek-profil. Treneren heter Martin Indregard. Lagets storscorer er Terje Røsås, godt fulgt opp av Christer Wibe. I midten finner vi den kanskje aller beste,Roar Gundersen, og på venstrevingen spiller Kjetil Indregard.

På seks seriekamper hittil i år er det blitt fem seirer, så det går vel mot opprykk.

I Nor-turneringa møtte de sterkere motstand og ble utslått etter første kampen i sluttspillet.

Guttene ser fram til Oslo-tur i slutten av juli. Der skal de delta i verdens største fotballturnering, som heter Norway Cup. Hvordan det fyker av får vi prøve å fortelle i høstnummeret av Austavinden. Lykke til!

SJ

Også i år blir det

Stor

St. Hansfeiring

ved kjerkesteinen

kl. 18.00

* Stort bål
* Leker for barna
* Salg av brus
* Eget bål for grilling (ta med mat)
* Godvær bestilt

ALLE ER VELKOMNE!

Løsning på barnesidas oppgaver: 1B, 2B, 3C, 4A og 5C.

S. THORSTENSEN A/S

8540 BALLANGEN

* * * * * * * *

Pris og kvalitet -
fører oss i tet.

LØNNSKONTO
MED
9%
RENTER FRA FØRSTE KRONE
— 10% rente på alt over 20.000,-

BARE I Narvik Sparebank

A. ANTONSEN
DAGLIGVARER - SKIPSHANDEL

8520 Ankenesstrand

Tlf.: 56154 — priv. 56156

mazda

NYBILGARANTI!
3 ÅR ELLER 100.000 KM.

FAGERTHUN BIL A/S
8500 NARVIK
TLF (082) 56 611

Myklevold og sønner
BALLANGEN - ANKENES

FERSKE BRØD OG KAKER,
KJENN HVOR GODT DET SMAKER!

HAVNA TRENINGSSENTER
Innehaver Fysioterapeut Bjørn Nytræ

Fagernesvn. 3 - 8500 Narvik
Telefon 45450

— *Trening* — *Boblebad*
— *Badstu* — *Solstudio*

GOD PARKERING
ankenes fargesenter a.s
Arnøyveien 275, tlf. 97 107, 8520 Ankenesstrand

Alt hva du trenger av belegg og tapet,
vi har det på tilbud - selv beste kvalitet.

NORD-NORGES STØRSTE
SIVILTRYKKERI

NOR TRYKK

A/S NOR-TRYKK NARVIK
PARKHALLENE, POSTBOKS 177, 8501 NARVIK
TELEFON (082) 44 595

Husqvarna
Motorsagekspertene.

Vi har Husqvarna 50 Rancher
NYHET!

ARNØY&CO
Fagernesveien 8 — 8500 Narvik

V I Ø N S K E R A L L E
V Å R E L E S E R E
G O D S O M M E R !

AUSTAVINDEN